

**Φαούλης και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Καλῶς ἦλθα, Περικλέτο... τί μου γίνεσαι; καλῶς;
πῶς τὰ πρὸς ἀπὸ μακρὰ;

Φτερωτὸς ἔμπρὸς σου σθάνω σὺν τῷ ἵππῳ τοῦ Μαζίπα...

ἔμαθα τὸν Θεωδώρακὸν πῶς τὸν βέπτισαν Χαλίπα,

ἔμαθα πῶς εἶχε φάγει τὰ μακίρια σου γι' αὐτὴν,

ἔμαθα πῶς εἶχε σούρτα φάρτα 'στὸν καθένα Προσευτην,

ἔμαθα πῶς εἶχε παθὶ παρακρούσεις φοβερὰς,

ἔμαθα πῶς εἶχε χάσει καὶ Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,

ἔμαθα πῶς εἶχε βάλλει 'στὰ παράλια φρουρὰς

καὶ δὲν ἔβρινε τουφεκία καὶ ρουτίμα γιὰ τὴν Κρήτη.

"Ἐμαθα πῶς εἶχε γίνει σὺν Πυθίᾳ μυστικῆ,

ὅτι τουφεκῶν μὲν νύκτα καὶ σπαθῶν μερικοῖ,

κι' ἔγινεν ἔκτος σφραῶν

καὶ γυμῶτος ἀπὸ λύσαν

γῆν καὶ θέλασαν κινῶν

ἔκτισταίτελε τὴν Κί σ σ α ν.

Κι' ἔδλεπε μηχανορραφῶς ὅπως πρὶν Σαταναϊκούς

"Ἐλληνας, Ἐβραίους, Ρώσους, Εὐρωπαϊούς, Κρητικούς,

κι' ἔλεγε γι' αὐτὸν καὶ μόνον πῶς συνείδιναν εἰ θῆνοι

καὶ τῆς Κρήτης ἢ φουρτούκα γιὰ νὰ πείθῃ τὸ Κορδόνι,

κι' ἦτο τρόμος κι' ἐριαλτῆς ὁ θυμὸς τοῦ Θεωδωρῆ

καὶ δὲν ἔτρωγε μὴθ' ἄλλο, μῆτε Κρητικὸν τυρὶ,

ἀλλ' ὁ φίλος Γκολογύρκης καὶ τῆς Πύλης ὁ Τερήκ

πῦραν τὴν διαγωγὴν του καὶ κ ο ρ ρ ἰ κ αὶ μ α ν ρ ἰ α,

καὶ λαθῶν ὁ κυριάρχης τῆς κορδοζιούσης γῆς

πιστοποιήσας ἀρίστη; καὶ λαμπρὰς διαγωγῆς,

ἐπαδείκνυεν 'στους φίλους τὸ πιστοποιητικὸν

κι' ἀρίτετο μὲν τοῦτο πρὸς χρᾶν τῶν νησικῶν.

Κι' ἔστακαν ἔχθροι καὶ φίλοι τῆς Κορδόνος κληνητός

κι' ἔλεγαν εἰς τὸν Μαγιάρον: «χαίρει χαίρει κι' ὠσαννά»

κι' ἀκουσα ματὰ χραρὰς μου πῶς τῆς φλογεραῖς μέσ νότα;

τὰ σέδικωκα τῆς εἰδὸν τοῦ Καλῆρ πινάκ.

Ποία δόξα, Περικλέτο!... χαίρει τὸν Μινιστρῶν γῆ!...!

ὅμως ἔξαφνα συνείδη 'στὴν Ἀνώπολιν στραγῆ,

κι' εἴψασαν σὺν ἄλλοις Διᾶκῳ κἀπεινον Κρητικὸν παππὰ

καὶ τὰ ξέριε τὰ λοιπὰ.

Μίσσα 'στῆς στραγῆς τὸν εἰστρο

νὰ! καὶ βλίπω τὸν Μινιστρο

τὸ μυστακὶ του νὰ στέρη

μὲ τὸν Πρίσιπ τοῦ Καλῆρ,

κι' ἔτρωγαν κι' εἰ δὲν πέρα

μὲ χραρὰ 'στὸν Φαληρέα.

Τόκα, βλάμη, τόκα, Μπίπ... ζήτω Πακτισᾶχ Σουλτάνε

γιὰ τὸ νῆο ρουκό,

κι' ἔταν εἶδα τὴν παρία, εἶπα μόνος μου πῶς θάνα;

σπίρτος διπλωματικῶ.

"Ὅσο γιὰ διπλωματικῶς ὁ Μινιστρος μας τοὺς κίττει

μὲς 'στὰ πίντα δακτυλά του καὶ μὲ γάντι τοὺς κτυπᾶ,

πλὴν εἰσώμασά μὲ τρέμον 'στῶν Μινιστρῶν τὸ τραπίζε

καὶ μου φάνηκε πῶς τρῶνε τὸν ψημῖον τὸν παππὰ.

Ποῖος κόσμος, Περικλέτο!... ἔδικα κλαίει καὶ μὲ γελᾷ...

δὲν μετ' εἴθανε τῆς Κρήτης ἢ καλὰ κι' ὁ μπελᾶς,

κι' ἄλλο νῆο μὲς 'στὴ μέση μας ἐθύρτασε παλαιοκί...

νὰ! κι' ὁ κύριός μοι Μπρούρας, τὸν δρεθόντρου τὸ κουλῶκι,

τὴν φυλὴν τῶν Μακεδόνων πέρα πέρα ἀναστατώνει...

κι' ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πείθῃ τὸ Κορδόνι.

Κι' ἔταν βγήκαν νικηρῶκα τὰ τουφεκία τῶν Κρητῶν

ὁ Χαλίπας Κορδονάρχης εἰς τὰ συνέγρα πετῶν

εἶπε πρὸς τοὺς ἡμετέρους,

καὶ τοὺς δούλους κι' ἑλευθέρους:

«Πρὸ τῆς Θεωδώρας σκίψετε καὶ πρὸ τῆς φραβρίτας,
αὐτὴ καὶ μόνον ἔσωσι πρὸς τὸ παρὼν τοὺς Κρητὰς.
Σύμπαν, Κορδόνε, γρήγορα, καὶ μὲ τυμπάνων κρότον
παράτα νὰ μὴ κἀμῆς.

Ἄλα! εὐχαριετῆστε τὸν Μπάρμακα κατὰ πρῶτον

κι' ὕστερα τὰς Δυναμίας.

"Ἐγὼ μάλιστα ἴδωκα καὶ τοῦτο εἶλος ἄλλο,

ἔμπρὸς συλλαλητήριον καὶ κόσμον πανηγύρι,

ἔχω κἀμῆ, μωρὸ παιδιὰ, δεκάκινο νὰ βγάλω

περὶ θριάμβου καὶ νικῶν ἀπὸ τὸ παραθύρι.»

Κι' ἔβαν ἡ λάμπουσα μορφή τοῦ λαλοῦ Μιστριώτη,

χαριεστάτου ρήτορος καὶ πούρου πατριώτη,

κι' ἔνας 'στὸν ἄλλον ἔλεγε ἐγγὺς κῦττα το, γιὰ κῦττα το

τὸ στόμα τὸ μελισταγίε, τὸ μούτρο τὸ γλυκύτατο.»

Καὶ σύμπαν τὸ πολίτηρον εἰς βᾶθρον ἐκλονίτο

κι' ἐπήραν τὰλληρα πολλοὶ γιὰ νὰ φωνάζουν ζήτω,

κι' ὁ Θεωδωρῆς ὁ λύτης

καὶ τῶν δεσμῶν τῆς Κρήτης

τὸ πλῆθος ἐπαιμένον τῶν διαδηλώτων,

κι' ἦλθαν Κορδονορρουμεπαι τοὺν θριαμβῶν βοῶντες,

μὰ 'στὸ συλλαλητήριον ἐκίνο τῶν Κρητῶν

λίγου πῶς μόνον Κρητικὸν δὲν ἔτυχαν παρόντες,

οὐχ ἦττον ἔσπευσα κι' ἐγὼ γοργῶ ἀπὸ τὸ Φάληρο

χωρὶς νὰ πάρω τὰλληρο.

Κι' ἔχασκα καθένας ρήτωρα καὶ Κορδονορέλους βλάμη

κι' ὁ μελίρρους Χαλίπας, ποῦ εἰ τόσαις ἐξάφναις γένοι,

εὐχαρίστησ' ἐγκαθίστας ἐκείτων καὶ τὰς Δυναμίας,

ἐμνηνεὺς τῶν ἀποθημάτων τοῦ λαοῦ τοῦ Πο σ π ἔ ρ η ν,

καὶ 'στους Κρήτας μὲ θυμὸν

στρατιᾶς ἀμύθητος,

γιὰ νὰ σκούσουν μὲθ' ἡμῶν

πῶς ἐκίνοιο τῶλους.

Μὰ δὲν τόλεγαν ἐκείνοι, κι' ἀντέλεξαν εἰ δρόμοι

πῶς δὲν γίνη συμφορὰ,

κι' ἀμελήθησαν κλητήρι καὶ ἐπιρήρι Ἀστυνομοὶ

δικαῖα κι' ἀρίστερα.

Νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκίνοιο... κι' ἀντιστάσεως μὴ οὐσης

ἐκυρίευσαν τοὺς δρόμους τῆς ἐποποπο πρωταιουσης,

κι' ἐκτυποῦσαν μὲ κοντάκια καὶ μὲ ρόπαλα βαρετὰ,

κι' ἐκατάλασαν κι' εἰ σκλάβοι τί σημαίνει λειθυριὰ.

Κι' ἀνοῖξαν Κρητῶν ρουθιόνα κι' ἐγίνασαν κεφάλαια πλάκας,

κι' ἔλεγαν καμπόσοι βλάκας

πῶς τὸ Σύνταγμα κι' εἰ νόμοι κι' εἰ περιφημοὶ θεσμικοὶ

κυβερνώσης τῆς Κορδόνος ἐκατήνησαν χρομοῖ.

Ποία μὴχρη δεξασμένη!... κι' ἐπορο σήμαρα τοῦλησει

νὰ τοῦ πῆ τοῦ Θεωδώρακὸν πῶς αὐτὸς δὲν τόχει λύσει,

ὁ φωστήρ τῆς Καρκαλοῦς

λείει τοῦ Μπαϊραμκλήρη

καὶ τοῦ λῶναι 'στὸ στήλαρι

καὶ παγιόδια κι' ἀφαλοῦς.

Ὁ Μοσεῖος δὲ τῆς Κρήτης

ἔγινε καὶ λογοκρίτης,

κι' ἀπορούσας, Περικλέτο, πῶς ὁ γέρον τῆς Σουμάδας

ἐπαρῆνη τῶρα τῶρα τρομερῶς Τουρκομαδάς,

κι' ἄν τὸ κράτος δὲν ἐξίμενας καὶ τὴν δόξαν τῆς Κορδόνος

νῦν κι' εἶσι καὶ 'στους αἰῶνας,

ἔβγαλ' ἐνα μακροῖστο

καὶ σ' ἐκαθίξαν ἀρίστο.

Βγήκαν κι' εἰ Βασιλικὸν

κι' ἔλεγαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ

πῶς ὁ λύτης εἶπε μόνον

ὁ καθήμενος 'στὸν θρόνον.

Κι' όποιος άχυρα δέν τρώγει
παρευθής θ' άναγνωρίση
πώς έκίνο τόχει λύσει
τό γνωστό συγγενολόγι.

Τόλυσαν οι συγγινείς
κι' όχι χείρι Διληγιάννη,
και δέν είξευρε κανείς
πού νά δώση τό στεράνι.

Δίγως νά πολυλογώ
ίδιόκλιωνα κι' έγώ
δ,τι κι' οι Βασιλικόι,
μήπως πάω φυλακή
ώς έκραζων δυσπιστιαν
πρός τοιαύτην δυναστείαν.

Περικίτο, μή γελφε,
και μήν είσαι μπουνταλάς.
'Η Κορώνια, πού σκλαβόνει
μέ χαμόγυλο γλυκού,
άρχισε και νά θυμώνη
και νά βάζη φυλακή.

Γρύ μήν 'πής γιά Βασιλεία
νά μή 'δής Εισαγγελία
και σου 'πή πώς έτσι θέλω
και μετά χωροφυλάκων
μής 'στά κάτεργα σι στίλλω
σάν του Σ κ ρ ι π τόν Κουσευλάκων.

Φύλακες τών νόμων ίτε,
και γνωστόν είς όλους κώνω
πώς ό νόμος ίξηγείται
κατά βούλησιν τών άνω.

Περικίτο κουραητόν,
'πής κι' είς άλλους φαρλατάδες
πώς τό Στίγμα δέν σηκώνει
σάν και πρώτα χωρατάδες.

Κι' άν κανένας παροδίτης
για τό ζήτημα τής Κρήτης,
Περικίτο, σου 'μιλήση,
'πής πώς όλοι τόχουν λύσει,
κι' οι Δυναμείς κι' ή Κορώνια
κι' ή περίβλεπτος Κορόνα,
σύ κι' έγώ κι' ό Μιστριώτης,
κι' ένας κι' άλλος πατριώτης.

Κι' ύποστήριξε, βρή χάχα,
περί τούτου συζητών
πώς δέν τόλυσαν μονάχα
τά τουφέκια τών Κρητών.

Κι' όταν έκίαινα, Περικλή, έβρόντησαν ξανά
και μέ καπνούς έκίπικσαν τής Κρήτης τά βουνά,
κι' όπόταν λίθος ήρχισε πολεμικός νά βράζει
κι' ιδώ πολέμου εάλπιγγες άντήγουν έπαράτου,
τόχα μέ λύπη, Περικλή, και τόβαζα μαράζι
πώς ό Μεγαλειότατος θα χάση τά λουτρα του.
Κι' όταν συνάρασε Στίγματος και όθθα Διληγιάννη
αυτονομίας Κρητικής έγάρηρο φερνάει,
μεθ' όλων έκραξα κι' έγώ, του έρώσω τό σκουπίδι:
είχε δέν είχε τόκανα κι' έπίτος τό ταξείδι.»
'Όμως αυτό, βρή Περικλή, δέν είναι σάν και τάλλα,
ηγάρηπται βλήσεις ύψηλάς και στίβια μεγάλα,
ψίτ ψίτ, κρυφομήληματα, και μέλλοντας σκοπέως
και συναντιόεις μυστικές μέ Τσάρους και Λεπίους.
Αυτό πού λές, βρή τ'όζγα μου, θα μέκ προσέβη κλός,
άλλ' όμως περισσότερα δέν λέγω, φίλη κόρα,
γιατί φοβούμαι μήν ιδώ μαρφήν Εισαγγελλίως
και τότε γιά τά μέλλοντα δέν δίνω μέ δεκάρα.

Κι' ὁ Χαλπίας Θεωδώρας πρὸς τὸ μέλλον μας ἰστῶραφ, μὰ τὸν κόβου μίς 'στὴ μίση πονηρὴ μηχανορραφία.

'Εσχεδιάζε μεγάλα γιὰ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, κι' ὁ συμβιβασμὸς 'στὸ τέλος νὰ μᾶς ἴδωρ σὺν μαζίς, ὅταν π'ἴθωνε τυχαίως κι' ὁ Λαμπάνωρ ὁ πολὺς, σὺν νὰ ἴδωρ, Περικλίτο, τῆς Ρωσσίας ὁ Σκουζίς. Μὰ θαρρῶ πὺς κι' ἄλλος Ρώσος ὁ Σουδάλωρ τὰ κορδόνει...

Ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πείθῃ τὸ Κορδόνι.

'Ἐγω δέ, καθὼς γνωρίζεις, ἀφηνεῖς πληροφορίας ἀπὸ κύκλους ἐπισήμους, ἀπὸ κάτω κι' ἀπὸ πάνω, πὺς ὁ κύριος Μαρξίζος τῆς γνωστῆς Σαλλισωρίας βλάηκε νὰ ξεπατόσῃ τὸν δημοφιλῆ Σουλτάνο, κι' ἡ σκιά, βρὲ Περικλίτο, τοῦ Θεοῦ τῶν οὐρανῶν, ὁ Καλῆρος δηλονότι, ὁ μῆδεια προσκυνῶν, ἰκατότητ' ἐκ τοῦ φόβου μὲ σκιά πράγματι καὶ καὶ γι' αὐτὸν δὲν ἔχεις φόβο νὰ εἰ πρώτος φυλακῆ.

'Ολοι πάλιν πλίκου δόλου 'στὸν ἀτρόμητον Ἀρκάδα, μὲ τὰς μηχανορραφίας θὰ γενῆ μὲ κ ο λ λ ε ξ ἰ ὄ ν, 'Ἐγὼ δὲ μηχανορραφός κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Βαρκόδα, προσηγορῆ καὶ τῶν γονέων, δίχως σ ἰ κ και ν τ ι σ τ ε ξ ἰ ὄ ν. Μπᾶξ καὶ μπουρ ἐπαναστάσεις, ξεκιλιζήματα καὶ φρόνοι...

'Ἰούσεσζαν οἱ μασκαράδες γιὰ νὰ πείθῃ τὸ Κορδόνι.

'Ἐβουδάζεις, Περικλίτο; ...δὲν 'μίλις; καὶ σὺ, μουγγέ; δὲν θυμάσαι καὶ τὸ ρ ἄ ο υ τ, πὺς καμπόσοι ντισταγκί ἔσταν 'πὴ σπουδιὸ μακάλο μὰ κούρδισον μὲ βραδέα 'στὴν ἰξίειρρ τοῦ Φαλήρωρ γιὰ τῆς Κρήτης τὰ παιδιὰ, κι' ἡ κυρία: ἡ μεγαλίας, πὺς ψευδίζουσι εἰς τὸ ρ ὄ, παραλύσεσζαν γιὰ τοῦτον τὸν εὐαὐθρόωωω χωρῶ, κι' ὄλοι γιὰ τῶν φιλανθρώπων τὸν ἐπίσημο σωρῶ ἔπκαν τὴν κακὴ τοῦ 'μέρα, τὸν κακό τοῦ τὸν καιρῶ;

Δὲν θυμάσαι, Περικλίτο, πὺς ἐκείνη τὴν φορὰ τὰ συνάφει τῶν προστύμων τοῦς ἐπιρήσανε ἐκκληρέ, πὺς ἀγρίειε κι' ὁ τύπος, καὶ ἡ ἴδιε σὺσπρὰ ἔκανε τοὺς εὐγενεῖς μας ὄρω λεπτῶν κι' ἐνὸς παρα, κι' ἔγραφε γι' αὐτοὺς πὺς ἐναὶ μὲ τὸ ντοῦ ντισταγκί, φρούσι δὲ τρεῖς ἀναγκά;

Δὲν θυμάσαι τὴν ἀντάρα, πὺς μᾶ: 'πῆρε τὸ μαλάο; δὲν θυμάσαι πὺς τοῦ ρ ἄ ο υ τ τὸ συνάρι τὸ 'ψηλὸ μίς' σ' ἐκείνο τοῦ Φαλήρωρ τὸ ξεσκέπαστο ἐσλόν ἐροβήθη μὴ δουλίψη μὲ α γ ο υ ρ ἄ ο υ τ και λεμόνι, ἀγγουρῶν και φρούτων φλούδα και ντομάτα γιὰ μελιτέ, και λερῶσων ντουσλέτικας και ἔσσιουσων ντεκολατέ, και μελλίξ καουβέρια γίνουσι τὰ κ ρ ἔ τῶν εὐγενῶν, και μὲ ὄ ν ν τ ἰ ἔ, φονάζαν τότε, σ α π ρ ἰ σ τ ἰ και σ α κ ρ β ο ν

κι' ἡ Μαρξίζας τοῦ τσοκάρου κι' οἱ Μαρξίζοι τοῦ πασο, κι' ἔπαυσε γιὰ τοὺς ἀσπίους ἡ καρδέη των νὰ κλωσῆ, ἀνεβλήθη δὲ τὸ ρ ἄ ο υ τ φιλανθρώπων λεπτοτάτων κι' ὄλοι τότε γιὰ γινεῖται 'πῆσαν πῆσω τὰ λεπτὰ των, κι' ἐνδομήθησαν τῶν μπέλων διαχύσεις και ρωμάντζα και συνέκλαυσαν μαζί, λῆγοντες πὺς ἔδω πέρα βασιλεῖσι προστυγάντζα και λαός μ π ο υ ρ ζ ο α ζ ἰ;

Ἐσπῶν καὶ μουπαν ἔφυγε ὁ στόλος γιὰ τὴν Τήνο, και κατεβαίνω 'στὸ γυλῶ, μὲ κύματα κρυφομυλῶ και τοὺς ἀρρῶς των πῆνω.

Τὸ πρῶτο κύμα 'πῆρσε χωρὶς νὰ μοῦ 'μίλησῃ, ὀθαβαίω κι' ἄλλο, μὰ κι' αὐτὸ δὲν σταματῶ μὴδὲ λεπτὸ νὰ μὲ πληροφοροφῶρ.

Διαβχίνοι τρίτο, τὸ 'ρωτῶ, δὲν ἴθιλι νὰ μοῦ 'πῆ... ἔρημητικὸν ἀρροβῶλ, τὰ μουσσοῦνα μὲ πιστεῖσθ και γίνουμαι παπί.

Κι' ἔραντάσθησαν σὺν και πρῶτα τὸν Κορδόνωρ μὲ κρῶνος και τὸν στόλο νὰ θελῶν μὲ κωποῦς τὸν οὐρανῶν, κι' ὅταν εἶο τὸ πῶρ τῆς Κρήτης πρῶτος ἔδραμεν ὁ Μάνος, ποιητῆς ἰθουσιωδῆς, τίκων ὄνωτς ἐυγενῶν, κι' ὅταν εἶδα κι' ἄλλοι νῆοι και κλημαράδες φίλοι, πῶθων ἔρμακι και 'ὄνειρων, νὰ φοικτάνουσι τὸ τουρῆκι και νὰ γίχουσι τὸ κουδύλι, πλὴν ἡμῶν τῶν ἀναπῆρων, κι' ὅταν ὁ Πετροπουλάκης ἔφυγε μὲ τὸ κανόνι (κι' ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πείθῃ τὸ Κορδόνι) κατὶ ἔρτρωσε και τούτη τὴν ἀφῆρωτη καρδέη κι' εἶπα μ' ὄλη τὴν ψυχὴ μου εἰσῆτε 'στὸ καλὸ, παιδιὰ. »

Κι' ὅταν εἶδα πλληληκάρη τὸν επαθῶ και τῆς Κορῶνας ἐνα κι' ἐνα ἐπιλαγμένα—συρορίλια τῆς Κορδῶνας!— νὰ πατάζουσι 'στὸν πολέμου τὴν βροντῆ και τῆς φωτιαῖς γιὰ νὰ παιζῶσι μὲ τοῦ μπόζιχ τοὺς φοινάδες μπωλωτικῆς, εἶπα: «εἰσῆτε τὸ επαθῶ σακ μίς 'στὸν πόλεμο νὰ τρεῖθ, κατεῶσο, πλληληκάρη, 'στῶν πολέμων τὸ νησι, κι' ἂν γραπτοῦ και κρῶς ὄνωτς λιποτάκτας σὰς κηρῆθ τὸ εκκαμὶ τὸ καταδίκου θάνατι δέξε σακ χρουσῆ.»

Κι' ὅταν παιζῶντας μὲ 'μέρα μὲ τῆς ἀμμοουδῆς τὰ φύκια ἔμαθα πὺς ζωντανίφταν τὰ παλῶ τάρματωλικῆ, ὅταν εἶδα τὸν Βαρβέρια και τὸν Μπρῶφα και τοὺς ἄλλους, ἦρως χωρὶς ἀντάρα και γιὰ τοῦτο πρὸ μεγάλους, νὰ ζηπουνοῖ μὲ τέρματὰ των και τὰ Τουρκοφάγα βέλιε τὴν ψυχὴ τοῦ Νικουστῆρα και τοῦ Λάδου και τοῦ Τάλλια, ὀκάρω χαρᾶς μ' ἔπῆσαν κι' εἶπα ὄρω φοραῖς και τρεῖς: «χαίρει, γῆ τῶν Μκχιεδῶων, χαίρ' Ἐλληνικῆ πατρίς.»

Και πῶθους εἶχ μίση μου σὺν τὸν σωρῶ τῆς ἀμμου, κι' ἦλθεν τὸ στόλος Ἀγγλικῶς 'στὸ Φάληρωρ νὰ μείνει, κι' ἦλθαν τρεῖς Ἀγγλοὶ μὲ βραδῶ κι' ἐκῆθισαν σιμά μου, κι' ἐγὼ τοὺς ἰστῶραφισα, μὲ 'πλήρωσαν ἐκείνοι. Ἐνῶθησαν Ρωμαιτικῆς μὲ Ἐγγλιτικῆς καρδέιας, κι' ἐκῆνα γιὰ τοὺς φίλους μας κι' ἐγὼ κουβερνταλήκια, κι' ὁ Θεοτόκης σὺσπρὰ ἐφῆθη ὄρω βραδῆιας και μὲ κανένα ριστικῆ δὲν ἐπαῖξε ριστικῆ.

'Ο γαλιανὸς αἰγιαλὸς ἔγλεγα γάλα διος κι' ἔβλεπα τὸ πᾶνωμα τῶν κωλοσῶν ἐκείνο, και 'στους Ἐγγλιζῶους ἔλεγε ἐπὸ τῶν Ρωμῶν ὁ στόλος, ὅταν καπνίχῃ μάλιστα και πῆρ γιὰ τὴν Τήνο. »

'Ο δὲ Μεγαλειότατος, προτὸ 'στὴν Κοσμενάγη νὰ φύγῃ παρ' ἑλπίδα, ἦλθε μὲ νύκτα, Περικλῆ, φαμελιῶδες νὰ φύγῃ 'στὴν πρῶτην Ναυκρηδία, και τότε πᾶς 'μουβλήθησαν οἱ φίλοι μας Ἐγγλιζῶοι κι' ἡ συμμαχία 'τίλιωσε μαζί μὲ τὸ τραπῆκι.

Περικλίτο, Περικλίτο, πεισματῆρικη γκαμῆλα, μὲ κομποῦρι και στιλίτο γιὰ πολέμου μόνω μίλα.

Κι' ἔλα τῶρα ὄς μου ζύλο και 'στὸ προσηγοῖ μου φύλλο ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ πολλὰ... ταρλαμπούμπα, τρᾶ λᾶ λᾶ.